

[Larsen-Badse.]

mener, at da Høstens Størrelse afviger saa kollossalt procentvis fra det ene Landbrug til det andet sidste Aar og ligger meget nærmere op til hinanden det foregaaende Aar, vilde det have været rimeligt trods den Lov, der var vedtaget om, at Beløbet skulde gaa i Statskassen, efter at der var blevet betalt 210 Øre pr. Dobbeltcentner, og vilde i Virkeligheden have været det eneste rigtige Grundlag at fordele det som en Efterbetaling for det Aar og saa se, hvordan man kunde komme over Resten.

Disse Tanker har ikke vundet Tilslutning, forstaar jeg, i Roedyrkerkredse, og jeg kan se af Lovforslaget og dets Bemærkninger, at de ej heller har vundet Tilslutning hos Handelsministeren, men jeg kan høre paa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, og han fik dør Tilslutning fra Venstres Ordfører, at han heller ikke er helt fornøjet med det Fordelingsgrundlag, der foreligger Forslag om. Jeg vil gerne slutte mig til dem, der mener, at hele dette Fordelings-spørgsmaal er et Spørgsmaal, som Roedyrkerne og Handelsministeren maa se at naa til en Overenskomst om, og hvis Roedyrkerne Repræsentanter og Handelsministeren har en saadan Overenskomst, vil jeg paa Forhaand tilsige dem i det mindste min Velsignelse.

Men der er et andet Spørgsmaal, der rejser sig i denne Forbindelse og i Forbindelse med det Lovforslag, som er fremsat. I selve Loven forudsættes det, at det Overskud, der bliver, gaar i Statskassen, og at Handelsministeren — det staar i det mindste i Lovforslagets Betænkning — og Udvalget er enigt om, at det Beløb, der maatte fremkomme som Statsens Andel i et eventuelt Overskud, efter at Administrationsudgifter og andre Udgifter, der følger af Ordningen, er afholdt, ikke kan anvendes til noget Formaal uden Rigsdagens Samtykke, idet der er Enighed om, at Ordningen skal hvile i sig selv, saaledes som det allerede er sagt. Jeg kan nu ikke se ved at gaa det foreliggende Lovforslags Paragraffer igennem, at Ministeren søger Hjæmmel til at bruge noget af Beløbet ud over det, der skulde tilbagebetales Roedyrkerne som Efterbetaling. Jeg kan ikke se, at Ministeren i Lovforslaget søger Hjæmmel til at tilbageføre nogen Del af dette Beløb til De danske Sukkerfabrikker.

Naar jeg fremfører dette, er det, fordi Handelsministeren paa et Spørgsmaal, der blev rettet i Landstinget om, hvem der skulde have disse Penge, udtalte paa en Forespørgsel direkte fra et Medlem af dette Ting, at han var fuldkommen indforstaaet

med, at Udvalget — altsaa Folketingsudvalget — mente, at det var Roedyrkerne Penge, han vilde imidlertid hverken afkræfte det eller bekræfte det, men føjede til:

„For øvrigt er det jo ikke mig, der skal bestemme, det er Rigsdagen, der til sidst skal bestemme, hvad Pengene skal bruges til.“

Dette fremfører jeg, fordi jeg ikke ser, at Handelsministeren gennem nogen Lovparagraf i det foreliggende Lovforslag har søgt Hjæmmel til at tilbageføre dette Beløb paa 3½ Mill. Kr. — eller hvor mange Millioner det nu er — til Sukkerfabrikkerne som Erstatning for deres Tab. Men jeg er tillige enig med det ærede Medlem, der talte sidst, det ærede Medlem Hr. Løje, i den Betragtning, at hvis man vil opretholde Sukkerproduktionen her i Danmark, kan man ikke opretholde en Tilstand, hvor alle Parter er sikrede fuldt ud undtagen netop Landmændene. Det vækker Misfornøjelse, og man kan i nogen Grad, saaledes som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, gjorde det, henvide til, at der kan i visse Tilfælde „føres over“, om jeg saa maa sige, et godt Aar kan i nogen Grad afbøde paa et daarligt. Ja, det er rigtigt, det kan det. Men der er heller ikke Tvivl om, at selv om disse 4,2 Mill. Kr. blev udbetalt, saa var der alligevel tilstrækkeligt fra et godt Aar, der ikke kunde overføres for at dække Tabet i et daarligt Aar.

Gaar man tilbage i Tiden og tager en 10-aarig Periode, saa ser man, at det ikke har været nogen straalende Forretning at være Sukkerroedyrker i Danmark. Der har været nogle ganske enkelte gode Aar, der har været 1929 med et stort Udbytte, og der har været 1932 og 1933 med store Udbytter, Resten har ligget temmelig jævnt. Men saa sent som i 1931 — Størrelsen af Udbyttet i dette Aar kender jeg ikke — var Prisen ikke højere end 1 Kr. 55 Øre pr. Dobbeltcentner. Det vil altsaa sige, at fra 1932 med den store Høst og med en Pris af 2 Kr. 10 Øre vilde der være adskilligt at tage for at dække det sløje Resultat fra Aaret forud, og selv om Beløbene udbetales, er der alligevel ikke tilstrækkeligt til at skaffe Dækning for i de Tab, der er lidt. Men dertil kommer yderligere, at Driftsudgifterne ved Sukkerroerne er langt, langt større end ved forskellige andre Afgrøder, og Driftsudgifterne er det faste Punkt for Landmanden. Indtægterne derimod — det kan man se af dette Lovforslag, og det ved man i Forvejen — svinger stærkt og er det usikre Punkt.